

SPOLUNAŽÍVANIE V RODINE ZALOŽENÉ NA OBETAVEJ LÁSKE MEDZI

MANŽELMI. / NOVEMBER 2021/

Svätý otec František v posynodálnej apoštolskej exhortácii „*Amoris Laetitia*“, cituje „*Katechizmus Katolíckej cirkvi*“: „*Nemôžeme totiž povzbudzovať k napredovaniu vo vernosti a vo vzájomnom darovaní, ak nepodnietime rast, upevnenie a prehĺbenie lásky v manželstve a v rodine. Milosť sviatosti manželstva je skutočne na prvom mieste určená na „zdokonaľovanie lásky manželov“.*

Aj v tomto prípade platí, že: „*keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchy prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol. A keby som rozdal celý svoj majetok ako almužnu a keby som obetoval svoje telo, aby som bol slávny, a lásky by som nemal, nič by mi to neosožilo“ (1Kor 13,2-3).*

Benedikt XVI. v encyklike „*Deus caritas est*“ píše: „*Slovo „láska“, ktoré patrí medzi najviac používané, býva však neraz prekrútené“.*

Hnutie kresťanských rodín v publikácii „*Výchova k láske a čistote*“ zase hovorí: „*Pravá láska je vždy obetavá. Musí byť obetou celej svojej osoby milovanej osobe v každej oblasti života, každý deň. Ináč nie je láskou. Láska je zriekaním sa s ohľadom na skutočné dobro druhej osoby, svojho „ja“, kvôli osobe, ktorú milujem. Láska je tiež zodpovednosť za život vyvolenej osoby, ktorá odpovedá láskou na lásku. Ak teda naozaj milujeme, láska preniká celý náš život, stáva sa hnacou silou myslenia a konania i silným činiteľom rozvoja ľudskej osoby. O našom šťastí rozhoduje predovšetkým to, či vieme skutočne milovať. Pravá láska sa stáva cestou, cieľom i zmyslom nášho života“.*

Spisovateľ Laun A., v knihe „*Láska a partnerstvo z hľadiska katolíckej Cirkvi*“ pojednáva: „*Láska je niečo živé, rastie a rozvíja sa, je zameraná na určitý cieľ. Všetko závisí od toho, či milujúci na tento zákon lásky pristúpia, či sa mu zveria a nechajú s ním viesť. Lebo láska sa vydarí iba vtedy, ak sa podrobíme jej zákonitostiam. Božie zákony sú práve týmto „zákonom lásky“ návodom na použitie pre lásku, ako môže rásť, existovať a prežiť. Láska medzi mužom a ženou je dôležitá, ale nie je najdôležitejšia. Je obšťastňujúca, ale nie je úplným šťastím. Je zmysluplná, ale nie je výhradným zmyslom života. Je pre mnohých konkrétnou cestou, ale nie je cieľom, pretože cieľ všetkých cieľov je Boh sám. Čím je láska*

k Bohu väčšia, o toľko väčšia bude i láska k bytostiam - k mužovi, k žene, k deťom aj k celému stvoreniu“.

Kardinál Ján Chryzostom Korec vo svojej knihe „K manželstvu a rodine“ píše: *„Keď dvaja ľudia začnú žiť v manželstve, je to pre nich nová situácia, v ktorej sa stretajú s novými problémami. Majú za úlohu duševne vzrásť, prispôbiť svoj doterajší životný štýl novým podmienkam spoločného života. Spoločný život má svoje požiadavky. Čím lepšie ich človek pochopí a čím rozhodnejšie ich prijíma, tým radostnejší život pripraví sebe, svojmu manželovi a neskôr i svojim deťom. V manželstve začína obdobie nového spôsobu spolupráce dvoch ľudí. Manželia musia rozvinúť v sebe a vo svojom manželstve všetky pozitívne sily pre spoločný život“.*

Kdekoľvek ľudia spolu žijú, treba rátať s tým, že nebudú mať vždy rovnaké názory. Medzi ľuďmi vždy dochádza ku konfrontácii. Prejavia sa rozličné záujmy a postoje, ktoré treba vedieť zladovať a riešiť. Riešiť spory neznamená nanútiť niekomu svoj názor násilím. Kedysi sa možno niektoré konflikty v rodine riešili viac prevahou manžela a otca. Dnes tento spôsob nie je účinný. Rovnováhu treba hľadať spoľahlivejšou cestou na základe porozumenia. Niektorí ľudia sú v manželstve nešťastní, pretože buď zápasia a zraňujú sa, alebo sa vzdávajú a stratia úctu sami k sebe. Takýmto stavom trpí potom celá rodina. Konflikty v rodine treba riešiť vytrvalým úsilím v láske.

Manželia sa musia navzájom prijímať takí, akí sú. Ak máme druhého radi, ak sme k nemu priateľskí aj napriek jeho nedostatkom, vtedy budeme na neho vplývať pozitívne a postupne mu pomáhať, aby svoje nedostatky zvládol. Tak môžeme potom rozvíjať a odstraňovať postupne aj prekážky. Muž sa skôr prispôbí želaniu ženy, keď je trpezlivá, než keby ho bez prestania karhala. Kto je pripravený na takúto trpezlivosť a lásku, je vo svojom manželstve na dobrej ceste.

Spolužitie manželov nazývame životom v láske. Po stránke psychologickej ho možno nazvať akousi rovnováhou, ktorá sa udržuje z oboch strán. Nijaká udalosť, či už príjemná alebo rušivá, nie je len vecou jedného manžela. Zakaždým keď vznikne konflikt, ide o to, či obidve stránky chcú použiť na boj, aby druhého zranili, alebo či ho chcú rozriešiť s rozumom. Ak chcú stále bojovať, ťažko je nájsť riešenie, kým sa nezmenia. Neochota zmeniť sa predstavuje tiež určitú prekážku manželského šťastia. Pomôcť by mohol pocit spolupatričnosti, ktorý spôsobuje to, že každý

problém sa stáva spoločným problémom oboch manželov. Vzájomná dôvera prebúda potom ochotu nájsť spoločné východisko a spoločnú reč.

Kniha „Rodina na ceste k Otcovi“, od autora Janáča Pavla hovorí:
„V každom človekovi je hlboko zakorenená schopnosť a túžba milovať. Táto schopnosť je dvojstranná. Človek túži milovať a zároveň chce byť milovaný. Chce mať rád, ale chce, aby ho aj mali radi. Najbezprostrednejším priestorom na uskutočňovanie a rozvíjanie tejto ľudskej túžby po láske je práve rodina“.

Napokon, v rodine sa prežíva a uskutočňuje láska v podobe priateľstva všetkých voči všetkým, láska priateľstva môže jestvovať aj mimo rodiny, ale v rodine má svoje najpôvodnejšie miesto a uplatnenie. Láska priateľstva spočíva v dôvernom spoločenstve osôb, vo vnútornom zblížení a v bezhraničnej oddanosti jedných voči druhým. Dobrodenie lásky z priateľstva môže byť na všetkých rovinách rodinného spolužitia: medzi manželmi, medzi deťmi a rodičmi, medzi synom a otcom, dcérou a matkou, medzi súrodencami. Láska priateľstva v rodine násobí a upevňuje putá lásky, na ktorých je rodina postavená.

Človek v rodine nachádza lásku a má ju možnosť aj dávať. V rodine sa učí milovať. V rodine je človek milovaný a v nej aj miluje. Preto je rodina vždy záležitosťou nášho srdca a bytia.

Vypracoval: o. ThDr. Marek Pejo, PhD., farár Lekárovce